

in pozneje celo v plemeniški stan povzdignen. Sosedov Tonče je pa sedaj že vrl mladenič in nič se mu ne pozna, da bi bili njegovi pradedje kdaj Turki. No, resnica ostane, če so tudi bili: Tudi Turki so dobri, ako so v krščanski veri vzgojeni.

N a g o r i.

Tam doli reka se pení,
Ob skale silne se drobí;
Tu solnce sije mi svitló —
Kako lepo je in krasnó!

Prijatelj, pridi sém z menoj,
Pokažem čudes ti nebroj,
Lepoto naših ti gorá,
Ki drug jo kraj težko imá!

Očnice zale tu cvetó,
Tam skale silne spó v nebó;
Očnič pa in planin gospod
Je dragi mi slovenski rod!

Slovenski rod na lastnih tleh,
Ki lepših ni nikjer od teh:
Najlepši svet mi je planin —
Ker jaz, ker jaz planin sem sin.

A. P.

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XLIV.

Posebno rad je imel sv. Frančišek jagnjeta. Ko je bival l. 1222 v Rimu, je imel vedno jagnje pri sebi, da ga je spominjalo na Jagnje božje. — V samostanu pri „sveti Mariji angeljski“ v Asizu je dobil ovčico v dar. Vesel je bil tega daru, ker je podoba krotkosti. Ovčici je rekel, kakor da bi ga mogla razumeti, naj le tudi prihaja, kadar bodo molili, pa bratov ne sme motiti. Kadar so šli menihi v kor opravljat cerkvene molitve, je kar sama prišla v cerkev, legla na tla pred oltarjem presv. Device, položila skupaj prednje noge in začela prav tiho meketati, kakor bi tudi hotela hvaliti Boga. — Na poti proti Sijeni je prišel mimo črede ovac, ki se je pasla na polju. Po svoji navadi jo prijazno pozdravi. Takoj popustijo ovce, ovni in jagnjeta svojo pašo, pritečejo k njemu, povzdignejo glave in razodevajo po svoje, kako so vesele, čemur se zelo čudijo pastirji in spremljevalci svetnikovi.

XLV.

Blizo sobice sv. Frančiška v Porcijunkuli je sedel skržák (cikada) na smokvinem drevesu. Svetnik ga pokliče in takoj mu prileti na roko. Svetnik jame prigovarjati: „Ljubi bratec skržák! hvali no Gospoda našega, svojega Stvarnika, s svojo pesmico!“ in precej začne cvrčati in ne preneha, dokler na njegovo povelje ne odleti zopet nazaj na drevo. Tam je živalica ostala osem dni in je prihajala, pela in odhajala, kakor ji je velel svetnik. Slednjič pa pravi svetnik svojim tovarišem: „Odslovimo svojega brata